

се върва, както и на бердичевският календаръ; печатнитѣ думи сж велико дѣло. Въ това врѣме дѣйствително се появиха около стотина американски револвери, доставени отъ друго полушарие.

Дишлията имаше всичко-на-всичко единъ момѣкъ за слугуване, но той малко му мисляше за това. Въ Зимница не се живѣе злѣ: добръ хранятъ и поятъ. Ако се събератъ ще отидемъ, ако ли не, нѣма да се мръднемъ. Той живѣяше приятелски съ комитета и бѣше готовъ да чака, само и само да не гладува и да не мръзнее.

Къмъ вѣйводата Панайота трѣбва да дойдатъ момците отъ сръбската граница, изъ Ломъ, изъ Видинъ, изъ буйнийтъ Пиротъ и изъ полусръбскиятъ Нишъ. Той е вѣйвода на сръбската граница, Дишлията е вѣйвода на Добруджа и на Черноморието, Хаджи Димитръ е вѣйвода на Балкански, а Филипъ—Дунавски. Това проѣняване стана, защото проѣняванията възбуждатъ хората, доказватъ дѣятелността, осторожността и прѣдвидливостта на комитетитѣ. Ключоу Стефана, ковнийтъ кеседжия, нарѣкоха вторий Атилла, вѣйвода на българската конница. На него самий и на двамата негови момци дадоха по единъ конъ; останалитѣ конѣ той трѣбва да набере въ Свищовъ, въ това огнище на вълненията, любимийтъ градъ на Иванъ Шишманъ, и въ Плевенъ, дѣто киседжийскитѣ конѣ се видятъ така сжщо, както и въ Дели-Орманъ. Наученитѣ кобили сами приготвятъ кончетата за киседжийска служба. Такъвъ конъ нѣма да остави ѣздача, и съ неговийтъ трупъ въ захитѣ ще дохрчи въ лѣсоветѣ и горитѣ върху врагове той се хвърля яростно; ако киседжията му покаже кисня съ злато и я скрие въ поясътъ си, тогава и вѣтъра нѣма да го достигне; на изсвирванието той ще прифрѣкне, като соколъ, ще пристои цѣлъ день и нѣма да се мръдне отъ мѣстото си. Когато ѣздача слѣзе отъ сѣдлото, той по заповѣдь, и рита и стои като закованъ; гори до толкова, щото едвамъ не излиза изъ кожата си, той по волята на ѣздача става изведиждъ емирень като агне. По горитѣ, по скалитѣ, прѣвъ пропаститѣ, той скача като